

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 3 12/2 - 25/2 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Veloljet sosialdemokrati går utaskjærs

Den røde Arbeideren vil i framtida ta opp flere aspekter som knytter seg til det stadig nærmere kontakt mellom det kapitalistiske næringslivet og state

nemlig statens virksomhet for å skaffe norske bedrifter et øket innpass på verdensmarkedet, særlig i forhold til u-landa.

DEN STATLIGE SAMORDNINGEN AV ØKONOMIEN

i Norge. Vi mener at den form denne stadige tilnærming har fått, idag må kunne karakteriseres som spesifikt sosialdemokratisk. Denne samordnings politikken overfor næringslivet vil derfor utgjøre en klar parallell til den virksomheten som sosialdemokratiet ellers utfører for å innordne arbeiderklassen i det kapitalistiske systemet. Parallellen synes klar nok: "Forhandlingene" mellom LO og NAF føres idag i en statlig regi og i tilknytning til forskjellige offentlige tiltak. På samme måte har det oppstått en nær organisatorisk forbindelse mellom statlig virksomhet og de enkelte kapitalers behov for å tilrettelegge sine muligheter for å akkumulere profitten. Vi skal idag se på et aspekt av denne virksomheten,

Det karakteristiske for denne virksomheten er at den ikke foregår utelukkend mellom staten og de forskjellige enkelt kapitaler. Den forgår ved opprettelse av spesielle statlige råd og utvalg som omfatter representanter mellom stat og næringsliv. Virksomheten i disse utvalgene vil derfor være en sammen-smeltning av offentlig administrasjon og forvaltning av kapitalen, og dermed også en sammensmeltning av den norske statens utenrikspolitikk og økonomiske politikk og norske enkeltkapitalers framstøt for å øke sin profitt i verdenssammenheng. Et godt eksempel på dette er opprettningen av en støtteordning for eksport til utviklingsland som ble opprettet i fjor. Inntil da var norske kapitalers fram-

støt overfor disse landa blitt støttet fra et garanti-institutt for eksportkreditt ut fra en særegen ordning, og det statlige organet for utviklingshjelp (NORAD) kunne gi økonomisk støtte til forundersøkelser for etablering og eksport til disse nye markedene. Rundt 1975 hadde denne aktiviteten øket kraftig og det var opprettet 4 utviklings selskaper hvor staten og norske bedrifter samarbeidet. Denne aktiviteten var imidlertid nært knyttet til den USA-kontrollerte Verdensbanken og andre imperialistiske finansinstitusjoner. Den ordningen som ble opprettet ifjor betyr direkte støtte fra den norske stat til etablering eller annen eksport av kapital til disse landene, f.eks. i form

av kreditter. Statlige bidrag betyr at norske kapitalister kan tilby billige kreditter på verdensmarkedet. Den nye ordningen har utvilsomt to siktemål: Dels sies det rett ut at den er betinget av lavkonjunkturen: "Den støtteordning for norsk eksport til utviklingslandene

Forts. side 2

Karmøy: SKAL SPILLET FÅ FORTSETTE ?

Som et resultat av statlig mellomkomst går arbeiderne ved Karmøy Fabrikker idet arbeideren går i trykken til avstemming over et elendig forslag. I denne situasjonen viser utviklingen av konflikten at arbeidernes krav og kampvilje har vært hindret i å utgjøre drivkraften i kampen. I stedet har de blitt et moment i et spill mellom LO, NAF og statlige representanter. En avvisning av avstemmingstilbudet vil derfor bare være første skritt mot en trossing av dette spillet.

Bl.a. Odda-arbeiderne har framhevet overfor arbeiderne på Karmøy at NAF bruker Alnor kjemiske Fagforening som er prøvestein for det forestående sentraldirigerte minioppgjør våren '77, og at solidaritet med de streikendes krav derfor er nødvendig. Samme perspektiv er trukket opp av representanter for de streikende.

Men det er viktig ikke å overse at også de ledende krefter innenfor fagapparatet har et slikt spillperspektiv på streiken. Også for forbundet gjelder det å stadfeste et mønster for tariffoppgjøret. Dette gjelder selv om Kjemis forbund har latt seg presse til å avvise selve kombioppgjøret, og har sin bakgrunn i at de kravene som dannet grunnlag for streiken opprinnelig, i utgangspunktet sprenget de rammer LO-ledelsen kan godta: ikke bare hva gjelder indeksreguleringen av lønnene og retten til halvårslige justeringer, men først og fremst i kravene om økning av grunnlønn og skifttillegg. Når dette er situasjonen ble det desto viktigere for forbundet å manøvrere seg fram i ledelsen av streiken - sammen med den lokale foreningsledelsen.

Dette er forklaringen på at arbeiderne går til avstemming over et forslag til tariffavtale som ligger svært mye nærmere Hydros krav enn arbeidernes eget. Videre har avstemmingen blitt utsatt, slik at produksjonen kan opprettholdes ytterligere. Dette er en nødvendig konsekvens av velvillig støtte fra forbundet.

I tillegg har nå riksmeglingsmannen og øvrige statsinstanser fått tid på seg til å vurdere nye mulige intervensjonsforsøk. På forbundsplan er det intet mindre ønsker strekere. Nestformann i Kjemis Artur Svenssen, understreker ytterligere i et intervju med "Friheten" idet han hevder at statsbedrifter av Norsk

Forts. side 2

Den egyptiske arbeiderklassen

viser sin styrke

Egypt har vært i søkelyset de senere uker pga. voldsomme opptøyer mot Sadat-regimets økonomiske politikk. Hundretusener deltok i protestene mot regjeringas nye økonomiske program som har medført kraftige prisstigninger på melk, ris og andre viktige forbruksvarer. Forholdene i Kairo og i de andre større byene i landet var i en ukes tid helt kaotiske; det raste rene gateslag mellom demonstrerende arbeidere og politi og militære. Men opprøret var ikke isolert bare til byene, også ute på landet viste landarbeiderne sin protest ved å rive opp jernbaneskinnen. Harde represalier mot demonstrantene. Som ventet slo politi og militære hardt til mot protestene. Det egyptiske borgerskapet tok alle midler i bruk for å kue arbeiderklassens kamp. Ifølge offisielle kilder ble 80 mennesker dre-

og 800 såret under urolighetene, men det er all grunn til å tro at antallet drepte og sårede ligger langt høyere. Situasjonen var så kritisk for Sadat-regimet at for første gang siden 1952 ble det innført portforbud etter mørkets frembrudd. Videre ble politi og militære beordret til å åpne ild mot enhver demonstrasjon.

Protestene ga resultater, Sadat-regimet ble tvunget til å oppheve prisstigningene. Den egyptiske arbeiderklassen har vunnet en viktig foreløpig seier. Men de mest aktive i opprøret, samt folk med venstre-sympatier, har i tusentalls blitt arrestert, og en uvis skjebne møter dem i egyptiske fengsler. For å gardere seg mot gjentakelser, har Sadat utstedt et dekret som truer med dødsstraff for alle som oppretter

Forts. side 2

LES...

BRYGGARBEIDERENES AVVISING AV ARBEIDSRETTENS DOM FØRTE TIL GJENNOMBRUDD

DET BORGERLIGE VALGSIRKUS

FORAN VÅRENS MINIOPPGJØR

KONFERANSER OM den røde ARBEIDEREN

Veloljet sosialdemokrati

Forts. fra side 1

som departementet foreslår tar sikte på å fremme eksporten særlig for vanskeligstilte bransjer." (Stortingsproposisjon nr. 31 76-77) Dels er tiltaket sikkert innstilt på at norsk kapitaleksport skal kunne opptre mer selvstendig overfor andre kapitalistiske land og internasjonale kapitalistiske organisasjoner. Vi skal komme tilbake til dette. Det er imidlertid grunn til å rette oppmerksomheten mot enda et forhold ved denne ordningen: i det styret som tar avgjørelsen om å gi støtte er også LO representert og slik direkte blitt en kamporganisasjon på det kapitalistiske verdensmarked. Karakteristisk for sosialdemokratiet samordning av næringslivet i dette spørsmålet er det at det foregår en statlig virksomhet for slike kontrakter inngås, og eventuelt støttes. I dag opererer et såkalt "statssekretærutvalg" ledet av sekretæren i Handelsdepartementet Per Martin Ølberg for å fin kjempe verdensmarkedet med henblikk på kontrakter. Et par eksempler. På høsten ifjor reiste en gruppe representanter fra forskjellige av de kriserammede norske skipsverfter til Egypt for å forhandle om milliardkontrakter ved oppbyggingen av en egyptisk handelsflåte. Klanens leder var selv samme Ølberg. Idag er det ennå ikke kommet noen avgjørelse her, men en avtale på bortimot en milliard er inngått med Filipinere. Utvalget oppgir

idag å arbeide med ca. 20 prosjekter med ne rekke forskjellige land. Noen av disse vil etter sigende bli avgjort i nær framtid. Som vi skal se betyr det en ganske viktig fornyelse i norsk utenrikspolitikk, og den kommer til uttrykk gjennom nye uttrykksmåter. Norge satser på det nye borgerskap i u-landa og formulerer dette gjennom en stor bekymring for menneskehetens framtid og en radikal vilje til å bote på den økonomiske urettferdigheten. Innholdet er totalt motsatt, et ønske om å vinne en bedre plass som imperialistisk land. Det er interessant å merke hvordan SVs språkbruk og radikalisme i u-landsproblemet fra 60-åra nå fungerer som uttrykk for en reaksjonær politikk i arbeiderpartiets regi. Hva er så grunnlaget for denne statlige kontrollen med og tilretteleggelsen av kapitalens betingelser for å akkumulere? Svaret ligger i at dette er det eneste måten å sikre akkumuleringen på i et land som er i den situasjon som Norge er idag: et stadig mer kapitaleksporterende land i en lavkonjunktur. Regjeringen karakteriserte i 1975 Norge som et "framtidig kapitaleksporterende land" (Stortingsmelding nr. 94 74-75) og frar hever samme sted at Norge vil måtte komme til å føre en annen linje enn før utenrikspolitisk. Man vil innta særstandpunkter overfor u-landa og komme deres ønsker imøte, som det heter,

selv der dette betyr at man "markerer særstandpunkter, alene eller sammen med andre land, for å imøtekomme utviklingslandenes ønsker og krav mer enn flertallet av de industrialiserte land er villige til" (samme melding). På godt norsk betyr dette at Norge må føre en mer selvstendig og derfor mer aggressiv utenrikspolitikk overfor andre imperialistiske land enn tidligere for å få re-investert den kapitalen særlig fra oljeindustrien, som ikke kan plasseres i Norge. Som alle slike forandringer medfører dette konflikter i ideologien. Idag er den representert på den ene siden ved utenriksministren og på den andre ved statsrådene Evensen og Bakke, som står for et moderne veloljet og utaskjært sosialdemokrati. De rykter om uenighet i Arbeiderpartiet om utenrikspolitikk som gikk for en tid siden, og som var knyttet til Evensen kan i siste ledd føres tilbake til dette behovet for en mer aggressiv utenrikspolitikk og dette fører igjen til behovet for en øket statlig kontroll over de forskjellige enkeltkapitalene. Dette er et forhold som bare blir styrkt gjennom lavkonjunkturen. Norske bedrifter kan ikke lenger anlegge sin oppsamlete profitt i Norge fordi profitteraten er for lav pga. overakkumulasjon. Andre bedrifter mister kontrakter. Begge forhold betyr at det må skapes et nytt marked for kapital- og vareeksport. Under de nåværende markeds-

forhold synes detnsom man i særlig grad har valgt å satse på u-landene som kommende markeder. Det kreves derfor konsentrering av kapitalene og det kreves en mer aggressiv utenrikspolitikk enn før for å bryte inn på disse markedene. Begge deler forutsetter en statlig ledelse. Og ikke bare en statlig ledelse rett og slett. Det synes som det i første rekke er sosialdemokratiet som har evnen til statlig kontroll som er nødvendig i den nåværende fase av imperialismen. Forsøk på planlegging av produksjonen og statlig hjelp til eksporten er selvsagt ikke i seg selv typisk for sosialdemokratiet alene. Der er den spesielle administrasjonsmåten med halvoffisielle og offisielle organer med deltagelse av staten, kapitalistklassens umiddelbare organisasjoner eller direkte samarbeide med gruppen av enkeltkapitalistisk utgjør særpreget. I tillegg kommer at sosialdemokratisk styrt stat er langt mer i stand til å ta hensyn til kapitalens samlede behov og dermed samle og koordinere økonomien enn en borgerlig regjering. I drø vil vi komme tilbake med en nærmere gjennomgang av den sosialdemokratiske koordineringspolitikken, bl.a. overfor rustningsindustrien og i forhold til finanssektoren

Den egyptiske

Forts. fra side 1

"hemmelige organisasjoner" eller foretar noen som helst handling som truer Egypts økonomi og det politiske system. Dekretet inneholder videre forbud mot å delta i demonstrasjoner, streiker eller sit-downs.

Nyorientering mot USA

Årsakene til oppføynene kan bare forstås ut fra verdenssituasjonen, og kampen mellom de to supermaktene spiller her en viktig rolle. Mens Sovjet på slutten av 60-tallet og begynnelsen av 70-tallet klart var på frammarsj i Midt-Østen på bekostning av USA, har de arabiske staters nasjonalistiske ambisjoner, for ut i en forandring i dette forhold. Sovjet mista fotfeste i de fleste araberland, bl.a. Syria og Egypt. I Egypt ble de sovjetiske militære rådgivere kasta ut av landet samtidig som Sadat åpna dørene mot vesten og USA. Bakgrunnen for den vestlig orienterte kursen er Sadat-regimets ambisjoner om å tilrive seg og konsolidere sin stilling som den ledende makt innenfor araber verdenen. Støtet til dette kom etter framgangene i oktoberkrigen i 1973. Hvis dette mål skulle kunne oppnås, var en vestlig orientering helt nødvendig for Sadat, - bare en tri, kapitalistisk utvikling uten statlige restriksjoner kunne utvikle produktivkraftene og kapitalismen i Egypt på en slik måte at landet ble de andre araberstatene overlegne i økonomisk henseende. Det var altså rent nasjonalistiske hensyn som lå bak Egypts nyorientering. For å lokke utenlandske investeringer til landet, har regjeringa opphevet viktige restriksjoner på private bedrifters virksomhet. Bl.a. slipper foretak som investerer i kanalområdets frihandelsone både skatter og avgifter. Dessuten har utenlandske investorer blitt tilbudt fordelaktige vilkår for nyetableringer. Ja, til og med statlige industrier som ble nasjonalisert under Nasser, er blitt overlevert til private eiere.

Utenlandske selskaper krever stabilitet

Men tross disse gunstige vilkår, har vestlige kapitalkrefter foreløpig ikke vært villig til å satse på Egypt, og utenlandske selskaper har bare i mindre skala etablert seg i landet. Utenlandske selskaper krever et minimum av ytre og indre stabilitet før de ser seg villig til å investere.

Egypt ønsker fredsløsning i Midt-Østen

Først og fremst krever de utenlandske investorene en varig fredsløsning på Midt-Østen konflikten. En ny krig mellom araberstatene og Israel, der Egypt er involvert, ville true deres profitt. Det er på denne bakgrunn en må se Egypts iver etter å få etablert en varig fredsløsning i området. Egypt ivrer som kjent sterkt for gjenopptakelse av Geneve-konferansen. Videre bruker Egypt sin innflytelse til å presse den palestinske frigjøringsbevegelsen og PLO til å godta en fredsløsning, til å godta et Mini-Palestina på vestbredden av Jordanelva. En slik fredsløsning, godkjent av PLO, vil nettopp sikre den stabilitet imperialismen krever, og som er nødvendig for at Egypts håp om å lokke til seg utenlandske investeringer, skal lykkes.

Store forsvarsutgifter

Men også Egypt sjøl er interessert i stabilitet og fred i området. Landet har i de seinere åra hatt et voldsomt underskudd i utenrikshandelen. Mens underskuddet i 1972 var på noe over 2 milliarder kr., var det i 1975 kommet opp i hele 16 milliarder kr. Årsaka til dette underskuddet ligger særlig i de enorme utgiftene til forsvar som en følge av den permanente krigssituasjon i Midt-Østen. Innkjøp av militært utstyr, fly og krigsskip, sluker enorme summer hvert år, så store summer at utviklinga av industrien er fullstendig stagnert tross de oppmuntringene til privat virksomhet som Sadat har kommet med.

Indre stabilitet

For å kunne investere krever utenlandske selskaper også at Egypts arbeiderklasse forholder seg passiv. En aktiv og sterk arbeiderklasse vil true profitten og på lang sikt føre til direkte tap ved investeringer i landet. En indre stabilitet ville bl.a. kapitalinnsprøytninger fra utlandet kunne bidra med å sikre. Disse pengene kunne bl.a. brukes til prissubsidier og skattelettelser, -holdes prisnivået på viktige forbruksvarer på et lavt nivå, vil dette kunne bidra til å dempe indre misnøye. At heving av prisnivået fører til at den indre stabiliteten rokkes har oppføynene den siste tida klart vist. Dette benytter Sadat seg kynisk av og sier rett ut at hvis vesten og rike oljeland fortsatt vil ha et "moderat" regime i Egypt, og

ikke et kommunistisk styre, må landet hjelpes økonomisk ut av krisa. At Egypt vil få de nødvendige midler fra andre araberstater er lite sannsynlig, til det er rivaliseringa innen araber verdenen for stor. Men USA øyner nå sin sjans til å få kontroll over Egypt, og vil trolig hjelpe Sadat ut av krisa foreløpig, for deretter med Egypts hjelp etablere en fredsløsning i Midt-Østen som kan sikre den stabilitet som utenlandske selskaper trenger for å kunne investere i landet.

Full støtte til de revolusjonære

Bare de forente aksjoner fra den egyptiske arbeiderklasse og de revolusjon-

ære innafør PLO, dvs. "Nei-fronten" og PFLP, kan velte Sadat-regimets og imperialismens spill. Vi må nå mer enn noensinne uttrykke vår fulle støtte til våre militante kamerater i PFLP og andre deler av den palestinske frigjøringsbevegelsen og sette vårt håp til at den egyptiske arbeiderklassen under ledelse av kommunistene blir satt i stand til å velte imperialismens spill i Midt-Østen. Videre vil vi oppfordre norske progressive til å vise sin avsky for Sadat-regimets reaksjonære politikk.

Spettatore Rosso

Karmøy: SKAL SPILLET

Forts. fra side 1

Hydros type overhodet ikke burde ha vært med iNAF. Han er bekymret over at Norsk Hydro viser såpass lite ansvar for den samfunnsmessige produksjon!

Blant de streikende har det hersket erklært misnøye med måten streiken har vært ledet på, og over at en bare får informasjon om det som skjer i stedet for mulighet til aktiv medvirkning. Denne misnøye vil, dersom arbeiderne velger å fortsette streiken, bare kunne forvandles til aktiv kamp og politisk utvikling gjennom organisering av en storstreikekomite med direkte representasjon. Bare på et slikt grunnlag kan man kjempe videre med fasthet og rette opp igjen noe av det som er tapt hittil. I tillegg vil en organisasjonsmessig være langt bedre rustet til å møte nye inngrep fra statens side, enten de da vil komme i form av voldgift eller på annen måte.

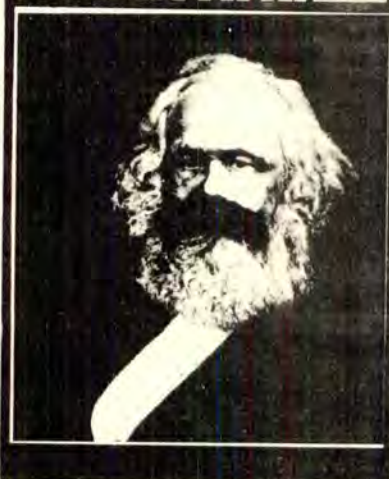
Avtalen som voteres over i disse dager, innebærer et direkte reallønnsnedslag. Kombi-oppgjøret ivår innebærer selvfølgelig det samme for alle som bøyer seg for det.

Alnor-arbeidernes kamp gjelder arbeiderklassen på flere måter. For det første har resultatet av en lønnskamp alltid konsekvenser for hele arbeiderklassen, som er sammeveiset til et økonomisk interessefellesskap på samme måte som motstanderne, borgerskapet. For der andre, innebærer streiken på Karmøy lærdommer om hvilke kampmetoder borgerskapets ulike

representanter tar i bruk for å knuse eller tøyelarbeidernes kampvilje og lærdommer om hvilke måter å møte slike framstøp på som fører fram og hvilke som ikke gjør det.

Les også

RØDE FANE

Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Foran vårens minioppgjør

LO har nå framlagt sine krav overfor NAF for vårens inntektsoppgjør. Utgangspunktet var ei ramme på 5,6 %. Prisstigningen siste år var nær 10%. Vi skal og ha i minne "garantien" fra regjeringen i og med dens inngripen ved siste tariffoppgjør for å få lov til å presse gjennom Kleppe-pakka som lød på 2,5% reallønnsforbedring kommende år, - en garanti som blei befalt av LO og NAF, samt at de fagorganiserte blei snytt for skikkelig pengeoppgjør for siste tariffperiodes utvikling. For å bøte på dette har sjølsagt arbeiderne rundt på bedriftene måttet tilkjempe seg lønns- og prisstigning, men med ulike resultat ut fra evnen til å organisere sin styrke, mulig omkring 4% i gjennom snitt, men dette dekker knapt nok innhentinga av tapet ved oppgjøret ifjor og kan derfor ikke slik borgerpressen vil innbille folk, bety oppfølging av årets prisstigning.

Som kjent er årets oppgjør ikke en tariffrevisjon i egentlig forstand, men en innebygget del av den 2-årige avtalen fra 1976. Her var det snedig nok ingen indeksavtale. Som erstatning kom avtale om justeringsforhandlinger etter 1 år mellom LO og NAF. M.a.o. det er LO-NAF som sentralt avgjør ved "bindende avtale" hvor stort tillegg skal utgjøre og hvordan prisstigningens reduksjon av arbeidernes faktiske lønninger skal kompenseres, - eller om det overhodet skal skje!

Tariffavtalen 1976 - 78 blir akseptert i en inflasjonstid med en blankofullmakt (uten virkelige garantier) til LO-NAF og staten i og med Kleppe-pakkas grunnlag.

Det er et faktum at flertallet av landets fagorganiserte arbeidere ikke greide å gjennomskue den fulle hensikt med dette. Men de sørgelige kjennsgjeringer som etterhvert gjør seg synlig gjeldende i praksis vedr. lønns- og avtaleforholdene, gjør nok sitt til at det er realistisk å tro at det minretallet som klart avviste kombioppgjøret prinsipielt nå etterhvert uttrykker flertallet av arbeidernes holdning.

Galt var det at tariffoppgjøret blei et fellesoppgjør som tvang LO-NAF's fellesramme ned over alle sektorer i industrien ved også å suspendere Forbundenes behov for særlige oppgjør - og dermed satte en bom for enhver mulighet for å fremme arbeidsplassenes egne tariffkrav. Like forkastelig var mangelen på skikkelig lønnstillegg etter at indeks klausulen falt ut.

Men det aller viktigste tilbakeskritt var godkjennelse av Statens medvirkende rolle. I stedet for å sikre de nødvendige lønnstillegg ved inngåelse av avtalen overlot man til Staten å sørge for sikring av reallønnsstabilitet (ja endog forbedring så man) gjennom løfte om en almen skattelette og eventuelle økte subsidier over statsbudsjettet. De udekkete krav blei regnet ut til en rund sum og ved en uhyre frekthet blei denne sum erklært oppveiet med en tilsvarende sum i skattelette for alle inntekter. Dvs. industriarbeidernes tilgodehavende blei all'es (d.v.s. kapitalister, småborgere, rentenister - og arbeideres), "felles" tilgodehavende.

En annen sak er at skattelettelse for vanlig industriarbeiderinntekt knapt nok oppveide den økning av skatteprosenten som inflasjonen hadde skapt i og med progresjonen etter dagjeldende skatetabeller. Operasjon statsinngrep ved hjelp av Kleppepakke i stedet for å kreve lønnstillegg fra kapitalistene skulle bli inflasjonsdempende - "til beste for alle" blei det sagt. Nå skulle man slippe prisskruen og man hyklet og "forsto hva arbeiderne hadde tapt før". Nå skulle det bli en annen dans - statsforvaltning av arbeidernes kår skulle bli medisinen!

At mange arbeidere gikk på denne demagogien viser at elementær klassebevissthet ikke nødvendigvis er betinget av politisk klassebevissthet. Til dette kreves en dypere innsikt i klassesamfunnets karakter og kapitalismen. Denne kan vinnes ved å forbinde erfaring med teori - ved å oppsumere virkeligheten slik den faktisk er og trekke praktiske slutninger som vedrører både delen og helheten.

De fleste arbeidere oppfatter det urimelige i delene av kombioppgjøret dvs. dets forskjellige urimelige konsekvenser nettopp for arbeidere. Det som står igjen er en konsekvent avsløring av helheten i det fatale oppgjør som nå får en ny omgang gjennom det s.k. minioppgjør.

Det er sikkert og visst at de gamle oppgjør, uansett om de i formen var Forbundsvis, ikke ga brukbare avtaler (indeks klausulen ga alltid tap også) og at de etterhvert i større og større grad blei undergravd av det faktum at kapitalistene har hånd over økonomien og dermed greier å sikre sin profitte mot arbeidslønnen. Men oppgivelsen prinsipielt av tariffoppgjørene til fordel for institusjonaliserte statsdirigerte oppgjør er å gi alle fullmakter til kapitalen. Staten under kapitalismen er borgerskapets stat - det er dets mest fullkomne redskap til samfunnskontroll på nettopp profitens premisser.

Vi er klar over at flere som sjøl har forstått at statsinngrepet i den pågående tariffavtalen fungerer arbeiderfiendtlig dvs. til kapitalistenes fordel - ikke har innsett at dette nødvendigvis skjer fordi staten er borgerskapets stat og ikke kan være noe annet. Disse ser fortsatt muligheten av "rettferdig fordeling" som oppnåelig gjennom nettopp staten. De ser staten som noe ideelt over klassene eller ihvertfall at den kan bli det gjennom borgerlig demokratisk påvirkning og "press". Derfor er kritikken fra disse innrettet på bedre og flere tiltak fra staten. Dette er typisk for NKP - SV's opposisjon mot kombioppgjørets innhold.

En annen illusjon som også gjør seg gjeldende blant opposisjonen mot den nåværende kombioppgjørs-situasjon, er også utbredt - og framføres bl.a. av AKP og en faglig "venstre"-opposisjon innen SV. Her legger man opp til en opposisjon innen LO som krever Forbundsvis oppgjør uten statsinngripende samtidig som man mener at LO sjøl skal bli instrumentet for dette. Men illusjonene om borgerstatens karakter kommer også her klart til uttrykk. Man forventer streikeretten inn-

ført (eller gjeninnført) som et "demokratisk" tiltak fra ja nettopp, borgerstaten. Man ser fullstendig bort fra det faktum at sentraliseringa av tariffoppgjørene er en lovmessig utvikling - og at LO ikke kan tolereres som noe annet enn borgerstatens forlenget arm i utviklinga av en totalitær borgerlig stat, en utvikling som man idag bare kan konstatere. Igjennom sosialdemokratiets praktiske medvirkning må LO, fordi det var legalisert, egentlig bare utfylle de nye lovplattformene som borgerstaten sjøl etterhvert utvikler, fylle nye objektive funksjoner. Arbeidernes klasseorganisasjoner hadde allerede i starten sin motvirkende tendens i seg, nemlig borgerskapets organisasjon, som er blitt den voksende og den avgjørende tendens.

At krisas utvikling skjerper klassekampen og motsetninga mellom arbeid og kapital og derfor ideologisk vil sprengte klassesamarbeidsteorien som idag "forklarer" LO's økte tilknytning til borgerstaten, vil umulig kunne rive LO's organisasjonsapparat vekk fra Staten. Den skjerperte klassekamp vil derimot øke arbeidernes motsetning til borgerstaten inklusive LO-apparatet. Den vil føre til organisering - men illegalt - ja, dens plattform vil måtte bli revolusjonær. Tesen om "gjør LO til kamporganisasjon" er grunnfalsk og egentlig reaksjonær.

Motsetningene innen LO (mellom organisasjonslinjer, apparat og ledelse på den ene side og de fagorganiserte arbeidere på den annen side, er allerede i sin kjerre antagonistisk og vil i sin tur føre til åpen kamp. Motsetningene i samfunnet mellom arbeidere og borgere (og deres stat) vil gjenspeiles innen LO.

Allerede den nåværende økonomiske kamp må derfor de fagorganiserte basere seg på disse fakta. Kombioppgjørene i den ene eller den annen form er kommet for å bli. Fagorganisasjonenes dobbeltkarakter og hovedtendens må erkjennes. Kommunistisk Arbeiderforbund mener at det er påfengst å endre LO-NAF's "avtale" som sikkert kommer neste måned. Kampen mot lønnsnedslag og for bedre kår må reises direkte fra arbeidsplassene uten om syn til LO-NAF's inngåtte og "bindende" avtaler. Metoden med valgte streikekomiteer for sikring av demokratisk kontroll og avskjæring av fagbyråkratiets inngripen må anvendes - uansett om kampen meget vel ennå kan utformes og delvis forberedes i forskjellige fagforeninger under grunnplanets aktive medvirkning. Like viktig er det å utvikle basen for aktivt og rask støtte og solidaritet med streikende på alle bedrifter også i foreningene hvor dette lar seg gjøre. Dette kan og må gjøres samtidig som man idet lengste sikrer enhetlig formell organisering i LO-forbundene. Det er det statsintegrerte LO-apparat som i sin tur må isoleres fra alle arbeidere - ikke splittelse mellom arbeiderne på grunn av ujevn utvikling i klassebevisstheden. Strassbourgetesenes lærdom er viktigere enn noen gang. Allerede de første møter mellom LO og NAF i minioppgjøret viser hva NAF er mest redd for og

hvor de forventer den største gevinst. Deres viktigste poeng var at de kunne tenke seg å idskutere et lite lønns-tillegg (utgangspunktet deres var 0) om man kunne få LO med på praktiske tiltak for å komme den ikketariferte lønns-gliding til livs!

De vet at arbeiderkamp på bedriftene ved f.eks. vill streik er seierrik og kan måtte føre til lønnsforbedringer. NAF søker hjelp mot dette.

Det forundrer oss ikke om Aspengren akter å imøtekomme dette utilsørte krav om ytterligere rakkertjeneste for kapitalen, - det står igjen å se hva "de" praktiske tiltak vil innebære, fordi de vil si oss noe om de taktiske endringer arbeiderne må forberede seg på i de kommende kamper. Men den strategiske linje for arbeiderklassen er gitt. Ingen resignasjon for kapitalens kroseproblemer. Ingen respekt for borgerskapets lov og regelverk. Enheten skal etableres i arbeiderklassen i kamp mot profitens behov. Borgerstaten og det kapitalistiske system skal likevel i sin helhet nedkjempes, nå skal kapitalerne slås på retrett uansett deres klage om at deres markstukne system går dukken. Vi vil i så fall seire fullt ut - sosialismen vil bli det store framskritt.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Ole Langeland 4652 Øvrebo
SØR-TRØNDELAGE:	Ingmann Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAGE:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

I Oslo går små barn skuffet over Grønlands torg vinterstid. Arnardos og Bernys elefanter, sjøløver og sirkusklovner er der ikke lenger. Sesongen er over. I disse sure tider finnes det bare sirkus for voksne. Men det rangerer til gjengjeld i underholdningsbransjens toppklasse. Vi tenker på det borgerlige valgskirkus foran høstens stortingsvalg. Dette sirkuset er allerede kommet i gang og har forestillinger natt og dag og uavlatelig. I månedene fram til valget vil dra bringe reportasjer fra valg-akrobatikkens og klovneriets mest framskredne numre.

partiet tydeligvis forpliktet seg til å anlegge en mer forbrukervennlig profil. Ved å legge vekt på en sunn alder og flere barn, følger SV opp det beste i amerikansk valgkamptradisjon: Ørnøy er "41 år og har tre barn". Gudsjelov! Tenk om han hadde hatt bare 2 eller hele 3 barn og i tillegg en suspekt alder, f. eks. markert ved tallene 40 eller 42. 3 barn er akkurat passe! Ingen tvil om det. 2 er for lite. Det finnes nemlig folk har eller får barn. Dersom alle bare fikk 2, ville menneskeheten sakte men sikkert dø ut. Det ville være ille når en tenker på all den lykke mennesk-

andre, men vi synes nok allikevel at barn, det bør de ha. Dette er nemlig et spørsmål om tillit! Lever de i det hele tatt et normalt liv? Vi understreker at Ørnøy er høyt hevet over enhver mistanke.

Men leserens entusiasme fornyes straks en går over til lesing av parolene og kommer innenfor deres tryllekrets. Særlig er hovedparolen et bolverk mot borgerlige fordommer om hva sosialisme er: "Sjølstyle, a r b e i d og sosialisme" (vår uth.). Den borgerlige smedevise-pregete myten om at sosialister i all

hemmelighet går rundt med arbeidssky drømmer om et søvndrunkent slaraffenland, er nå definitivt knust. Alle "arbeider"-velgere som bare klør i fingre og føtter etter å jobbe mer, kan nå endelig puste lettet ut. Nå skal dere jaggu få jobbe om dere aldri har gjort det før! Det er videre verd å merke seg at SVs valgmaskin nå også har innlemmet kvinner og ungdom i menneskeheten gjennom parolen: "Arbeid for alle, også arbeid for kvinner og ungdom".

Vi trodde i all vår naivitet at SV for lengst hadde gjort det, iallfall verbalt, siden den norske borgerstaten foretok den nevnte innlemmelse allerede i 1912, da kvinner fikk alminnelig stemmerett. Men siden SV finner grunn til å spesifisere så sterkt at også kvinner og ungdom hører med til "alle", har vi kanskje hørt feil?

Denne gang - - SV -

Vi begynner med SV. Grunnen er den at SV har gått særlig sterkt ut i og med sin valgbrosjyre for Oslo-valget. Presentasjonen av førstemann på lista, Stein Ørnøy, er så tillitsvekkende at det skal mye til for ikke å stemme SV ved høstens valg! Tidligere har SV -

og særlig det gamle SF som Ørnøy stammer fra - prøvd å markere seg som et ilt anti-amerikansk protestparti. Dette kan ha skremt bort endel velgere. Og siden SV's mål er å opp nå "arbeider"-flertall på tinget - dvs. DNA-dominans - har det nye venstre-

ene får bare SV's "sosialisme"-program blir gjennomført! På den annen side er 4 opplagt for mye. Her kommer økologiske syns inn. Det blir ikke noe skikkelig sosialisme ut av det hvis det sitter for mange sultne mennesker om kjøkkenbordet når Kleppe-pakka åpnes. Dessuten er 3 et religiøst tall (jfr. treenigheten). Hvis "arbeiderflertallet" skal sikres med klar margin, må "arbeiderbevegelsen" gjøre store innhogg i kristenfolkets velgerskare. Otto Hauglin er ikke lenger nok. Orakelsvaret er: 3 barn!

Men hvorfor 41 år? Jo, det er noe Kennedy-aktig, friskt og moderne over tallet 41. Hvis Ørnøy hadde vært f. eks. 39, ville ansvarlige velgere kunne tro at det var en stemmefiskende og uansvarlig jyping som var ute og gikk på listene. Med en alder på f. eks. 45 ville mistanken om senilitet svekke valgappellen.

Med et visst ubehag merker lesere av brosjyren at det dynamiske, amerikanske opplegget ikke er gjennomført konsekvent. SV-ledelsen holder åpent tilbake viktige opplysninger om de tre neste personene på lista. Hva med Berit Ås? Hva med Bjørgulv Frøyen og Gunhild Emanuelsen? Har de barn? Vi krever ikke at de skal ha det med hver-

Maskinstormere

Som kommunister stikker vi aldri under en stol at kapitalismen, som vi ønsker å knuse, likevel er progressiv i forhold til tidligere samfunn. Kapitalismen er økonomisk sett progressiv, fordi den utvikler produktivkreftene, og det er bare kommunismen som er mer økonomisk progressiv. Den teknologiske utviklingen representerer et enormt potensiale i spart arbeidstid, som riktignok først kan utnyttes til arbeiderklassens fordel under kommunismen.

Men fordi kommunistene ser dette progressive aspektet ved kapitalismen, er det klart at deres politikk må adskille seg klart fra småborgersosialistene, som ikke ser det. Forskjellen på kommunistisk og småborgerlig politikk demonstreres klart i hvordan ulike grupper forholder seg til telefonaksjonen-76. Både AKP og SV har kastet seg betingelsesløst på denne aksjonen, som har som hovedsiktet mål å bevare gammel, urasjonell og arbeidskrevende teknologi - ikke bare innen televerket, men "i hele bygdesamfunnet". AKP hevder - for å utfylle dette - at "monopolene har utvikla ny og mindre holdbar teknologi", som adskiller seg fra "bygd folket", og videre at alle som foreslår teknologiske nyvinninger dermed også automatisk er tilhengere av "tidsstudier og tortur". Klarere kan man ikke avsløre hvilket klasseperspektiv man anlegger på utviklingen.

SV på sin side trekker fram som positivt at store grupper av dem som er berørt, er organisert i et eget kvinneforbund - utenfor LO. Vi vil tvert om hevde at kvinner som er adskilt fra faglig og politisk arbeid sammen med sine mannlige klassefeller, blir tilsvarende

sterkt underlagt reaksjonær innflytelse fra f. eks. familieinstitusjonen. Organisasjonsforholdene er her en del av forklaringen på telefonaksjonens reaksjonære, maskinstormerske karakter.

For oss blir det viktig å holde spørsmålet om arbeidsplassene skarpt adskilt fra spørsmålet om de teknologiske nyvinningene. Det må stilles krav til kom-

munen om permisjon med full lønn inn til nye, alternative arbeidsplasser er etablert for de berørte kvinner. Og slike krav kan forberedes og styrkes gjennom aksjoner allerede nå. Men bare et slikt krav ville kommunister kunne støtte og bare et slikt krav vil kunne vinne støtte og sympati i arbeiderklassen, som overlater storming av maskiner og kamp mot teknologien til dem som står under innflytelse av småborgerskapet.

Tidene forandrer seg. Før om årene dukket det opp ubåter med jevne mellomrom på de utroligste steder og til de mest beleilige tider når f. eks. forsvarsbudsjettet skulle forhøyes og vedtas uten for mye krøll. Grunnen måtte jevnes bare en smule. Nå er det ikke sett en ubåt eller et speiderfly på lange tider, men det var ikke nødvendig heller for man hadde en virkelig godbit i bakhand - en lys levende spion. Denne lekkerbisknen har gått på gras lengre i påvente av det gunstige øyeblikk. Havreminister Evensen har antydnet at han har kjent til dette i 15 år. Det er virkelig lang tid og det må ha kostet ministeren uhyggelig mye å holde dette for seg sjøl så lenge. En har grunn til å spørre hva som er i emning. Noe småtteri kan det umulig være. En bagatell som å få Spania inn i NATO kan det umulig være. Nei, det er nok viktigere enn som så. Det er forresten noe rart dette med spionasjen. Ingenting vekker større for-

argelse og ropet om dødsstraff ljomer fra landsende til landsende. Men hvis virksomheten er rettet utad og virkelig lykkes, så æres man med hederskors, høy militær grad og ibeste fall TV-serie. Indignasjonen kan derfor ikke ha noe med moral å gjøre. Avisene har hatt en stor tid. De store typene er funnet fram, pusset og fyller halve forsida. Likevel har en liksom en følelse av at noe mangler. Riktignok er spionasje godt stoff på linje med voldtel mord og kongebryllup, men det går nok avisfolk rundt og ser for seg overskriften: SPIONEN - DEN KJENTE FILMSTJERNE - (helst prinsesse) BLE VOLDTATT OG MYRDET MENS BARN. SÅ PÅ. Under med betydelig mindre typer skall det stå: Minkhatt havnet i søla. Alt skulle spekkes med detaljer og fargebilder. Blod gjør seg godt i farge. Et bilde peker seg ut. Det har teksten: Mordvåpnet - en brødkniv - har tilhørt tsaren. Tusenvis av lesere hadde fått orgasme.

FOR 15 KRONER KAN DU FÅ KJØPT 3 ÅRGANGER AV

RØDE FANE

(1969 - 1970 - 1971, i alt 14 nummer)

BESTILLINGER SENDES:

RØDE FANE, POSTBOKS 2863, KAMPEN, OSLO 5.

STREIKEN PÅ OSLO HAVN SLUTT

Bryggearbeidernes avvisning av arbeidsrettens dom førte til gjennombrudd: Alle krav innfridd

Bryggearbeidernes krav og måten de organiserte kampen for å få disse kravene innfridd, resulterte i sterk sympati og solidaritet fra resten av arbeiderklassen.

Ikke minst etterat Arbeidsrettens domsavsigelse ble neglisjert, sto streikefronten sterkere enn noensinne. De streikende lot seg ikke lure av domspremissenes "kritiske" bemerkninger om måten det nye lønssystemet ble innført på, og heller ikke av rettsmedlemmenes uttrykte "forståelse" for de forverringer systemet ville avstedkomme.

Det var heller ikke dette som var oppe til domsavgjørelse. Arbeidsretten har til oppgave å avgjøre om streiken er ulovlig eller ikke. Den har ikke til oppgave å ta stilling for eller imot kravene.

Og på dette punkt var retten enstemmig til å dømme streiken som tariffstridig og ulovlig.

Og like enstemmig avviste de streikende dommen. De gikk ikke på limpinnen som lå innebygd i domspremissene, men satset på egen kampkraft og solidaritetsstøtte fra resten av klassen på tvers av det borgerlige lovverket.

Fellesforslag fra LO og NAF innfrir kravene

Dermed ble LO og NAF presset til retrett. Et fellesforslag fra disse organisasjonene innfrir på punkt etter punkt de krav bryggearbeiderne gikk til til kamp på.

For det første innebærer forslaget at det gamle akkordsystemet innføres midlertidig.

For det annet skal det føres lokale forhandlinger mellom Oslo Bryggearbeideres Forening og Dampskipsekspektørenes forening om et "nytt og bedre fastlønssystem".

For det tredje er det opp til bryggearbeidernes forening å godkjenne eller forkaste denne forhandlingsresultater.

Gjennom å bevare det selvstendige initiativet i kampen, oppnådde bryggearbeiderne et resultat som formannen i streikekomiteen, Reidar Kaspersen, karakteriserer som en full seier. Direktør Carsten Schioldborg i NAF innrømmer likeledes at bryggearbeiderne er kommet styrket ut av streiken. Han uttaler at det nye fastlønssystemet fortsatt skal gjelde, men denne gangen skal det "tilpasses arbeidernes krav".

Også kapitaltiden har trukket lærdom av streiken.

Korporativismen og streikens politiske karakter

Borgerstaten blir tvunget til å møte de ulovlige streikers oppsving med mer effektive tiltak, fremfor alt å forhindre at streiker i det hele tatt oppstår.

Med det korporative nivået vi har i Norge idag vil så og si enhver streikaksjon allerede i utgangspunktet ha et klart politisk, og ikke bare økonomisk preg. Streiken støter umiddelbart på borgerstaten i form av det borgerlige lovverket. Med andre ord blir streiken en kamp mot hele den borgerlige klassens interesser slik disse uttrykkes i statsapparatet. Dermed vil streiken

umiddelbart også være uttrykk for hele arbeiderklassens kamp, ikke bare de arbeidere som faktisk streiker.

LO-forbundets lærdom av streiken

Ikke minst må dette gjelde ledelsen i Transportarbeiderforbundet og landsorganisasjonen forøvrig. Ifølge reglene i arbeidslivet vil bryggesaken bli sluttført på topplan i LO og NAF om de lokale forhandlingene ikke fører frem. Vi er ganske forvisset om at det skal bli vanskelig for LO-forbundet på ny å undertegne noen avtale "på vegne av havnearbeiderne" og mot deres krav.

Transportarbeiderforbundets karakter er allerede grundig avslørt av bryggearbeiderne som førte sin kamp på tvers av dette apparatet. Forbundet er også kritisert i rettssalen for å ha opptrådt for klosset og evneløst på det taktiske plan til å kunne utføre sin lovbestemte rolle som garantist for arbeidsfreden.

Det er derfor all mulig grunn til å merke seg at Transportarbeiderforbundets formann, Walter Kolstad, uttaler at domspremissene gir grunn til en nøye granskning av avstemningssystemet i tilknytning til den kombinerte oppgjørsformen. Hensikten med denne granskningen kommer klart til uttrykk i Kolstads egen oppsummering av bryggestreikens lærdommer:

"Det vi imidlertid bør trekke lærdom av, er at vi i 1976 burde ha sikret oss hvordan vi kunne løse en slik konflikt som den som viste seg å oppstå ved Oslo havn når systemet skulle innføres".

Walter Kolstad annonserer her i utvetydige ordelag tiltak som kan sikre den korporative kontrollen med arbeidskraften. Dette er helt i tråd med Aspengrens tidligere uttalelse om at en "skjerpning av arbeidstvistsloven er nødvendig".

De ulovlige streikekampene fra 1970 av har medført et alvorlig prestisjetap for borgerstaten. Bryggearbeidernes klare avvisning av Arbeidsrettens dom er det siste eksemplet på at denne instans er i ferd med å miste sin autoritet og dermed sin mulighet til å sprengte streikefronten.

Streikefronten organisert og ført etter Strasbourgetesenes anvisning vil - om enn bare i kim - vise hen til arbeiderklassens selvstendige organisering. Klassekonfrontasjonen manifesterer seg som et politisk oppgjør allerede i streikens begynnelse.

Det er derfor ikke å undres over at Transportarbeiderforbundets formann ser det som avgjørende å sikre forbundets tiltak som kan løse konflikter før de viser seg som åpne klassekonfrontasjoner.

Dette er også arbeiderklassens viktigste lærdom av bryggestreiken:

Klassen har kun sine egne krefter å stole på. De har ingenting å hente fra det reformistiske fagforeningsapparatet.

De har derimot i vente nye lovfestede og statsdirigerte undertrykkelsestiltak effektivt gjennom nettopp dette apparatet, - tiltak som mer enn noensinne vil nødvendiggjøre Strasbourgetesenes anvisning av den illegale metodes vei i de økonomiske kamper. På tvers av det faglige apparatet og tvers gjennom det borgerlige lovverk til seier!

For vår del vil vi etterkomme Kolstads forslag om en nøye granskning av borgerstatens korporative fremstøt. For å avsløre dets innhold og for å legge frem den konkrete taktikk for arbeiderklassens videre kamp på det faglige plan.

Transportarbeidernes særegne karakter og politibeskyttet streikebryteri

Enhver vellykket økonomisk streikeaksjon fra de produktive arbeidernes side vil ikke bare ramme den "egne" kapitalist, men hele kapitalistklassen gjennom en senkning av den almene profittraten. For arbeidere innen varetransportsektoren vil dette komme tydeligere og mer direkte til uttrykk, idet en streik her etter kort tid vil ramme stadig flere kapitalisters mulighet til å realisere profitten.

Dette er en vesentlig årsak til at sikring av streikebryteriet nettopp overfor transportarbeidere i kamp blir så vesentlig for kapitalistklassen. Erfaringene både fra Linjegodsarbeidernes streik og nå bryggestreiken med politistyrker satt inn for å beskytte streikebryteriet, viser dette tydelig. Bare en liten brist i streikefronten vil kunne sikre realiseringen av en eller flere enkeltkapitalers profitt.

Og borgerskapet hadde heller ingen problemer med å fremskaffe streikebrytere. Dette beror dels på den svake faglige organiseringen innen transportsektoren, - en organisering som nærmest bygger på føydale rester av laugsmessig art. Men viktigere i denne sammenheng er det store antall småborgere innen sektoren - selveiende lastebiljåførere, freelancere osv. Disses klasseinteresser vil nettopp skog seg på politibeskyttet streikebryteri.

Når politiaksjoner ikke er tilfelle ved ethvert bruk av streikevåpenet sky-

Overfor trusselen om at klassesolidariteten ville gi seg fysisk uttrykk ble borgerstaten tvunget til en foreløpig retrett. Reformistenes klassesamarbeidsideologi fordrer en taktikk for å hindre at konflikten klasse mot klasse fremtrer for åpenlyst. Og nettopp ideologiens grep på de enkelte arbeidere er en viktig forutsetning for den korporative kontrollen med arbeidskraften.

Streiken, Streikestøttekomitéene og mellomlagene

Erfaringene fra bryggestreiken bekrefter lærdommene fra de siste års vellykkede streikekamper, nemlig å føre kampen etter den illegale metodes prinsipper og stole på klassens egne krefter.

Vi kan derfor på ingen måte slutte oss til oppsummeringen fra en av de streikendes representanter slik denne refereres i publikasjoner fra AKP-hold. Her står det å lese at Audun Vangsnes erklærer:

"Streikestøttekomitéene kan ikke vurderes høyt nok. Uten dem ville vi vært null verdt i dag".

Denne uttalelsen vitner om en mistro til arbeiderklassens egne krefter som utelukkende småborger- og borgerskapet kan ha interesse av å innpode og spre i arbeidernes rekker. Den kommunistiske vitenskapen påviser nettopp at det kun er arbeiderklassen som, på grunn av sin stilling i produksjonen, besitter de maktmidler som er nødvendige for å påføre kapitalen nederlag og for dens endelige bekjempelse gjennom revolusjonen. Som kommunister anser vi det som vår plikt å slå ned på alle forsøk på å spre illusjoner om klassens makteløshet, uansett fra hvilket hold det stammer.

Dette betyr selvsagt ikke at vi ikke innrømmer streikekomitéer organisert blant mellomlagene noen betydning. Vi

Ides dette for det første at bare enkeltkapital rammes direkte i første omgang, - for det andre selvsagt borgerstatens bevisste taktikk for å unngå at spørsmålet om dens voldskarakter åpenlyst bringes på bane. Hvilket umiddelbart vil medføre forsterkede solidaritetsaksjoner fra resten av arbeiderklassen.

Dette viste seg også med hensyn til bryggestreiken.

Murerarbeidernes Forening i Oslo drøftet mulighetene for konkrete støtte-tiltak for bryggearbeidernes kamp mot politiet. Lignende drøftelser foregikk mer uformelt på andre arbeidsplasser.

Underhåndsinformasjoner om en slik utvidelse av kampen gir bakgrunnen for å forstå justis- og kommunalministerens inngripen i streiken for - som det heter - "å dempe virkningene av konflikten". Også de streikendes egne utsagn om at forsterkninger ville bli tilkalt, viser hvorfor statens voldsorganer ikke ble satt inn i streikens siste fase til tross for påkalling av politiasistans fra enkelte rederkapitaler.

oppfordrer tvertimot våre sympatisører i disse lag å intensivere støttearbeidet og danne stadig nye komitéer som kan yte streikende økonomisk og politisk støtte.

Ikke minst er dette viktig for den politiske bevisstgjøring og mobilisering blant mellomlagsrepresentanter selv for å få disse til å tilslutte seg arbeiderklassens ledelse av den kortsiktige og langsiktige kampen mot kapitalen.

Ut fra sin objektive stilling i samfunnsformasjonen har mellomlagene ingen umiddelbare felles interesser med arbeiderklassen og derfor heller ingen objektiv interesse av en omveltning av det kapitalistiske systemet.

Nettopp derfor må ethvert forsøk på å fremstille arbeiderklassens kamp som avhengig av en spontan og flyktig giverglede blant mellomlagsrepresentantene avvises.

Arbeiderklassen er ikke 'null verdt' uten mellomlagenes støtte. Derimot er en eventuell kamp mot kapitalen fra mellomlagenes side nærmest null verdt uten arbeiderklassens ledelse og støtte.

Til alle sympatiserende lesere:

KREFTENE MÅ SAMLES OM Å STYRKE den røde ARBEIDEREN

- den røde Arbeideren har ingen eksistensberettigelse i seg selv. Det hjelper ikke om avisa er så god i og for seg som bare mulig, hvis det ikke bidrar til å styrke Kommunistisk Arbeiderforbund politisk og organisatorisk. Avisa må være en gangarm, som drar inn stadig nye folk, særlig fra arbeiderklassen, til organisatorisk og politisk virksomhet i forbundets tjeneste - og en skole, som skolerer, inspirerer og aktiviserer forbundets medlemmer og sympatisører til stadig ny og forsterket innsats.

Med disse ord innledet formannen i Kommunistisk Arbeiderforbund, Harald Berntsen, sitt innlegg om den røde Arbeideren som kollektiv organisator, agitator og propagandist på konferansen om avisa som nylig ble avviklet, og som bl. a. samlet forholdsvis mange sympatiserende lesere.

Harald Berntsen fortsatte med bl. a. følgende:

-For å sette det på spissen: Vi trenger mye mer en dårligere utseende og mindre velskrevet avis som likevel - av andre grunner - bidrar til å sammen sveise og utvide vårt organisatoriske grunnlag, enn et formfullendt tidsskrift hvor vi legger fram tilsynelatende "interessante" meninger for tilsynelatende "interesserte" lesere - lesere som i virkeligheten ikke er interessert i å bygge arbeiderklassens revolusjonære fortroppsparti, men i å holde seg orientert om de forskjelligste strømninger og særlig tilsynelatende "avanserte" oppfatninger for ikke å falle utenom det "dannede" selskap.

Overgang til 14. -daglig avis

Da den røde Arbeideren ifjor høst gikk over fra månedlig til 14. daglig utgave, var det for ytterligere å manifestere og ta konsekvensen av ovennevnte forståelse. Men først når alle våre krefter bevisst tar utgangspunkt i dette, kan vi fullt og helt utnytte de fordeler som 14. dagers-avisa gir oss framfor en måneds utgave.

Sett ut fra et ønske om en avis som skulle presentere en blanding av generelle problemasjoner og mer eller mindre "morsomme" artikler om mer eller mindre perifere emner - med andre ord litt for enhver smak, riktig nok med en pikant 'kommunistisk' tendens - så har nok 'kvaliteten' sunket etter overgangen til 14. -daglig avis.

Men for oss betyr kvalitet noe helt annet og bestemte, nemlig kvalitet med tanke på å fremme arbeiderklassens sak, og dermed på å styrke Kommunistisk Arbeiderforbund som et redskap for arbeiderklassen og dens kamp. Og sett ut fra denne synsvinkelen er avisa blitt styrket - ved at den har fått et strammere og mer aktuelt preg. Dette uten at det propagandistiske er gått tapt, men ved at det istedet for å bli almenne proklamasjoner er vevet inn i og belyst av den aktuelle politiske utvikling.

Men dermed har vi mistet det 'interessante' og politisk lite alvorlige preget som avisa i noen grad kunne ha tidligere, og vi mister dermed kanskje en del tilsvarende politisk lite alvorlige lesere. Det skal vi ikke være redde for. Vi skal bare se det som et positivt tegn også at f.eks. Arbeiderbladet finner stadig færre rariteter å sitere fra oss i sin klippspalte. Desto mer kan vi regne med at vi vil trekke til oss politisk virkelig interesserte lesere.

Det er selvsagt beklagelig at vi ikke kan gå ut med en avis som er mindre amatørmessig og mer profesjonell utstyrmessig enn den røde Arbeideren er i dag. Men her må vi bare bite i oss skammen, og satse på at de leserne som vi ønsker å nå fram til i første omgang, er i stand til å sette innholdet foran formen. Her har vi ikke noe valg heller - vår organisatoriske og økonomiske styrke er ikke sterkere enn det som kommer til uttrykk i avisas form.

Avisa - et organisatorisk-politisk redskap

-Avisa kan som sagt ikke vurderes uavhengig av Kommunistisk Arbeiderforbund og dets stilling, sa Harald Berntsen. -Allerede da forbundet ble dannet som en fortsettelse av Marxist-leninistisk Front for fem år siden, ble en regelmessig - dengang månedlig - utgivelse av en avis sett som den oppgaven som først måtte løses. Det en i første omgang forsøkte - og som selvsagt var 1000 ganger bedre enn ingenting - var rett og slett å få gitt ut avisa, og dermed kunne gi et allment bilde av K.A.s politiske linje i arbeiderklassen.

Begrensningen i dette første skrittet ble imidlertid i neste omgang noe av en holdning, nemlig at det var tilstrekkelig å spre sine meninger en gang i måneden gjennom avisa, og ikke bevisst og planmessig utvikle avisa til også et organisatorisk-politisk redskap - og la dette få forrang.

Overgangen til 14. daglig avis representerer et forsøk på å spre denne begrensningen, og gjøre opp med denne holdningen.

Kommunistisk Arbeiderforbund er i dag på den ene siden basert på en forholdsvis svak og amatørmessig sentral i Oslo.

Når det gjelder forbundets lokale organisasjoner og kontakter i distriktene, er disse på den andre siden svært spredte og enda mye svakere hver for seg enn sentralen.

Med andre ord: Både sentralen og de lokale krefter trenger både politisk og organisatorisk styrking. Nøkkel til dette ligger i en samlet konsentrasjon av kreftene om arbeidet med avisa.

Oppsplitting er det samme som å ødsle med den forholdsvis lille kraft som forbundet samlet utgjør. I stedet for å arbeide forholdsvis isolert i hvert vårt distrikt, gjelder det nå i første omgang å samle kreftene om å styrke sentralen. Dette gjør vi nå best ved å konsentrere så mange krefter som mulig - også fra distriktene - om den røde Arbeideren.

Her kan vi i høyeste grad anvende Lenins syn på en landsomfattende avis i Hva må gjøres? Lenin sier her: 'Avisa er ikke bare en kollektiv propagandist og en kollektiv agitator, men også en kollektiv organisator. I denne henseende kan en sammenligne den med et stillas som bygges opp omkring et hus under oppføring; det antyder bygningens konturer, letter sambandet mellom de enkelte bygningsarbeidere, hjelper dem til å fordele arbeidet og ha overblikk over de felles resultater som oppnås ved det organiserte arbeid'.

Lenin sier videre - og dette kaster er et oppklarende lys over vår egen situasjon:

"Det er nødvendig... å skape et faktisk samband mellom byene på grunnlag av et regelmessig felles arbeid, fordi splittetheten holder folk nede, de "sitter som i et hull" (...), og vet ikke hva som foregår ute i den store verden,

hvem de kan lære av, hvordan de kan vinne erfaring, hvordan de skal tilfredsstille trengen til bredt anlagt virksomhet. Jeg holder fremdeles fast på at en bare kan begynne å skape dette faktiske samband ved hjelp av en felles avis, det eneste regelmessige landsomfattende tiltak som oppsummerer resultatene av den mest forskjelligartede virksomhet og dermed gir folk impulser til å gå utrettelig framover på alle de mange veier som fører til revolusjonen, liksom alle veier fører til Rom. Hvis vi ønsker en sammenslutning ikke bare i ord, da er det nødvendig at enhver lokal sirkel straks vier, la oss si en fjerdedel av sine krefter til aktivt arbeid for den felles sak". Og: "Et faktisk samband ville begynne å bli skapt allerede bare gjennom spredningen av et blad (...)."

For oss i dag er det antagelig riktig å si ikke bare en fjerdedel av arbeidet for avisa, men i hvert fall en halvdel.

Det er ikke her spørsmål om å legge ned det lokale arbeidet. Det er tvert om slik at på lengre sikt er det eneste midlet til å bygge ut flere og sterkere lokale organisasjoner - politisk og organisatorisk, å samle seg om å styrke avisa i første omgang. På denne måten vil avisa virkelig bli en kollektiv organisator, agitator og propagandist - og ikke bare i ord.

La oss se litt nærmere på disse tre funksjonene.

Avisa som kollektiv organisator

På dette feltet ligger det fordeler ved overgangen til 14. daglig avis som er vel så store som de rent politiske fordelene.

Disse fordelene består i at 14. dagers avis gir en langt større kontinuitet, stabilitet og en større grad av fast forbindelse i vårt organisatoriske arbeid. Med månedsavis var det alt for stort opphold mellom hver gang hele organisasjonen var engasjert i arbeidet med å produsere og spre avisa, altså en svakere grad av kontinuitet og av den forbindelse mellom sentralen og de lokale kontaktene som distribusjonen av avisa innebærer. Dessuten kom avisa ikke helt regelmessig på et bestemt tidspunkt hver måned, mens vi med 14. daglig avis blir tvunget til å komme helt regelmessig, dvs. oppnår mye større stabilitet i vårt organisatoriske arbeid.

Det er først og fremst dette som ligger i avisas funksjon som kollektiv organisator; nemlig at jo hyppigere avisa kommer, jo mer kontinuerlig og stabilt blir vårt organisatoriske arbeid - og jo større fasthet oppnår vi i våre organisatoriske forbindelser.

Det dreier seg her ikke bare om kontinuitet, stabilitet og fast forbindelse i tilknytning til praktiske oppgaver som distribusjon og spredning av avisa, men også i tilknytning til de politiske oppgavene, dvs. produksjonen av stoff til avisa. Her kommer vi over til

Avisa som kollektiv agitator og propagandist

Denne funksjonen forutsetter at alle lag og kontakter og sympatiserende lesere kontinuerlig driver kritiske studier i avisa, og arbeider med som skribenter til avisa. Bare på denne måten kan avisa få en landsomfattende karakter, dvs. dekke begivenheter på alle steder i landet hvor vi har kontakter, og samtidig virke oppdragende politisk på samtlige av organisasjonens medlemmer, samtidig som en snever redaksjonsstab blir avlastet for å skrive

alt stoffet. Her kan vi igjen si med Lenin:

"Der er nesten ikke murere, og vi er nødt til å oppmuntre enhver som meddeler selv en dagligdags kjensgjerning, - i håp om at dette øker tallet på medarbeiderne og til slutt lærer oss alle å velge ut virkelig slående kjensgjerninger." På denne måten kan vi også - som Lenin sier - få "en stab av skribentspesialister, korrespondent-spesialister, av reportere, med kontakter overalt, og er allestedsnærværende og allvitende".

Det er ikke bare ønskelig med korrespondanse om lokale begivenheter, men like mye om korrespondanse om allmenpolitiske emner. De lokale kontakter og alle sympatiserende lesere må bringes ut av den lokale hengemyra og bli med i utformingen av den almenne propaganda og agitasjon.

Avisa som fangarm

14. daglig avis har også gitt oss økonomisk og kapasitetsmessig mulighet til å bruke avisa mer effektivt og direkte som redskap i klassekampen i forbindelse med streikekamper, avsluttet Harald Berntsen. -Vi kan nå være aktuelle i flere faser av en streikekamp, og dele ut et visst antall gratis eksemplarer til dem som er i kamp. Vi kan også introdusere avisa på stadig nye arbeidsplasser gjennom gratis førstegangsutdeling og så oppfølging med salg. Mulighetene er til stede - nå gjelder det bare at samtlige kontakter utnytter muligheten og aktiviserer seg på dette området. På denne måten kan vi dra til oss stadig nye lesere og rekrutter til den revolusjonære bevegelsen i og omkring Kommunistisk Arbeiderforbund.

Vi oppfordrer samtlige sympatiserende lesere til å merke seg innholdet i ovenstående, og til å bruke avisa som redskap til å styrke den revolusjonære bevegelsen.

Spesielt vil vi foreløpig oppfordre sa samtlige lesere til å skaffe la oss si 5 nye abonnenter hver.

En mer planmessig abonnentvervekampanje og en ny kampanje for å legge økonomisk grunnlag for nytt trykkeri vil vi komme tilbake til om ikke lenge.

Red.

